

zpravodaj

II / 2011

47. Mezinárodního festivalu poezie

pátek 11.11.

dnes večer

Hm...

koncert hudebních básníků z Prahy

ORGANIZAČNÍ INFORMACE O FESTIVALU NALEZNETE NA POSLEDNÍ STRANĚ

Festival pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, příspěvková organizace, Občanské sdružení Valašské Athény a Město Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava. Za příspěvek pořadatelé děkují také společnosti CS CABOT.

 **kulturní
zařízení**
města Valašského Meziříčí

11.11.2011

V posledních letech jsem ve čtvrtek na festivalu posedával u prezence a čekal na své přátele. Když přijeli, uvítali jsme se a krátce si popovídali o tom nejdůležitějším, co nás od minulého festivalu potkalo. Letos jsem tam ale nebyl. Ne, že bych se na své přáte-

le netešil, jen jsem to vítání a povídání, řekněme ze zdravotních důvodů, odložil na páteční ráno. Tento pátek má datum složené ze samých jedniček, a to je prý magické, ale to možná platí pro svatebčany. Kladný nebo záporný vliv magických dat na umělecký přednes nebyl zatím prokázán. A pokud je mi známo, nebyl dosud ani zkoumán. Podle mně ale takový vliv neexistuje a tak soutěžícím nezbude nic jiného, než se spolehnout na vlastní um a síly.

Když jsem tedy dnes přišel do zámku, tak jsem se pochopitelně nejprve setkal s pracovníky Kulturního zařízení, potažmo členy organizačního výboru festivalu. Když jsem opustil kanceláře, zahlédl jsem ve výstupu porotkyni Hanku Kofránkovou, ale opravdu první účastník, s nímž jsem si sedl a pohovořil, byl Dušan Utinek, letos opět soutěžící, ale mezitím několikrát i tajemník poroty. Pak jsem šel dolů do M-klubu pozdravit děv-

čata z výpočetního střediska, děvčata pečující o porotu a pochopitelně i samotnou porotu, která se tam mezitím sešla. Ze všech těchto setkání jsem měl velkou radost a doufám, že jmenování také. Pak jsem šel domů napsat tento úvodník a slunečné počasí mou dobrou náladu ještě vylepšilo.

Náš Mezinárodní festival poezie je totiž podzimní akcí a tak již v době jeho konání bylo všelijak. Jednou mrzlo až praštělo, jindy sněžilo, padal sníh s deštěm, lilo jako z konve, bylo pod mrakem a nebo bylo tak krásně jako letos. Ne, že by na tom příliš záleželo, od té doby, co se v zámku nejenom soutěží, ale účastníci v něm i bydlí, vlastně nemusí zámek vůbec opustit, ale hezké počasí je vždycky příjemné a i kdyby byl zámek sebezpečný, procházka neškodí. Tak dobrá rada nakonec: Až budete mít chvíli volna, neváhejte a obejděte si alespoň náměstí.

Josef Fabián

Poprvé cítit poezii zblízka

Naše recitační soutěže ve škole vždy bývaly utrpením. Kdykoli jsem nastoupila před třídu rozhiňnaných spolužáků, začala se mi klepat kolena a měla jsem pocit, že se uduším. Naučené stohy slok básně Balady o Karlu IV. od vyhlášených šprtů (popravdě, tu báseň jsem nesnášela), které paní učitelky vždy vydatně opěvovaly, by byly směšně mechanickým blekotáním v porovnání s výkony letošních účastníků. Vůbec jsem netušila, že je možné textu a vůbec slovnímu přednesu dodat další rozměr. Jako naprostý amatér jsem se dostala do prostředí lidí, kteří vdechují řádkům život natolik citelně, až jsou skoro hmatatelné. V úžasu zírám, nakolik je možné pracovat s hlasem, jaké dimenze dokáže básni dodat výraz tváře nebo gesto rukou. Občas mi běhal mráz po zádech a naskakovala husí kůže.

Vůbec se nedivím těm, kteří sem pravidelně jezdí ne kvůli soutěži jako takové, ale pro nádhernou atmosféru. Podle slov několika slovenských účastníků, je místní prostředí o mnoho přátelštější, než na jejich domácí půdě. Jak jsem zjistila, tento festival slouží jako univerzální místo setkávání. Moje zkušenosti nejsou jiné. Každý se rád (nebo se tak alespoň tvářil) nechal vyzpovídat (jako poznámku dodávám, že při technických potížích byly určité osoby ochotny poskytnout rozhovor i napotřetí).

A co mne fascinovalo nejvíce, byly ty ohromující rozsahy některých přednesů. Jak je vůbec možné, že si toho ti lidé tolik zapamatují? Dělá mi problém vložit si do hlavy

i nákupní seznam, natož několika stránkovou povídku. Vyzpovídala jsem některé z nich v naději, že snad objevím nějakou techniku, která by mi mohla pomoci.

Při recitaci musíte využívat svou paměť naplno, jak to děláte? Máte nějaké pomůcky nebo osvědčené techniky k zapamatování si tolika věcí najednou?

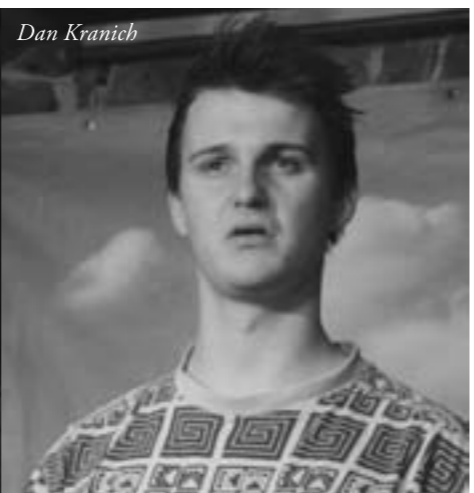
Jana Mrázová: Ja si ho jednoducho prečítam a mám ho, alebo si zaspievam. A väčšinou s konaním, že musím niečo robiť a tak si ho zapamätám. Nie, že by som sa pohybovala tak, ako sa pohybuje na javisku, ale tak sa učím.

Renata Jurčová: Ja nemám veľké kúsky textu, pretože nemám pomôcky. (smích)

Tomáš Stopa: Jednoducho si to opakujem stále a je to lepšie, keď mám nejaký pocit,

nejaký vzťah k tej básni. Lepšie sa s tým tožným a osvieti to ten text.

Kryštof Bartoš: Nikdy se to neučím cíleně, že bych si řekl, že se budu učit. Dělal jsem to tak, že když mě nějaký text fascinuje natolik, že si ho chci zapamatovat celý, tak si ho čtu pořád dokola. Vlastně se ho ani nechci naučit, jenom ho čtu pořád dokola a pak ho umím. Není to nějakou cílenou snahou.

Třeba tedka jsem to četl tak šestkrát. Ale je otázka, jestli to fakt umím. Rozhodně ne slovo od slova, ale vím, co tím chci říct.

Dan Kranich: Těžce. Jsem moc velký lajďák. Většinou se to učím na poslední chvíli, a tak to často dělám naráz. Učím se to po kouskách, odstavecích. Ale chci se dokopat k tomu, že si jednou koupím diktafon a budu si ho pouštět před spaním, protože to je dobrá technika. **Ptala se Nika Reiler**

V sedmašedesáti letech zemřel básník, publicista a kritik Ivan Martin Jirous

Básník, známý pod přezdívkou Magor, zemřel v noci na čtvrtek ve svém pražském bytě na následky dlouhodobých problémů s vnitřními orgány, které souvisely jak s jeho mnohaletým vězněním za minulého režimu, tak s životním stylem. V posledních letech několikrát pobýval v nemocnici, letos v dubnu byl léčen na JIP třebečské nemocnice. Na další léčení měl podle svých přátel nastoupit právě v den úmrtí.

Ivan Martin Jirous se narodil v roce 1944 v Humpolci. V 60. letech vystudoval dějiny umění a dostal se do prostředí Křižovnické školy čistého humoru bez vtipu, kde také získal přezdívku Magor. Své umělecké záměry začal realizovat od konce 60. let jako umělecký vedoucí a nehrající člen skupiny Plastic People of the Universe.

Přestože Jirous proslul jako bouřlivák, pohybující se na rockových akcích, neměně podstatnou součástí jeho života a tvorby byla poezie, a to poezie převážně duchovně orientovaná. Jeho časté vpády na pódia rockových kapel za účelem recitace byly proslulé – Jirousova autorita si však dokázala obvykle zjednat klid a přinutit i mnohé rockové posluchače, kteří jinak poezii nepřijímali, ke ztišenému poslechu a následnému aplausu.

Jirousovu tvorbu uznával nejen ryzí underground, ale také oficiální místa. Je držitelem literární ceny Jaroslava Seiferta za celoživotní básnické dílo a ceny Toma Stopparda za

slavnou sbírku Magorovy labutí písně. Kniha Magorovy dopisy byla vyhlášena Knihou roku ve stejnojmenné anketě Lidových novin v roce 2006.

Souborné dílo Ivana Martina Jirouse je k dispozici ve dvou svazcích vydaných nakladatelstvím Torst. Básnická tvorba je shrnuta ve svazku Magorova summa, která se stala Knihou roku LN po svém prvním vydání v roce 1998. Uměleckotheoretické a publicistické texty jsou pak uspořádány ve svazku

Magorův zápisník z roku 1999.

Za své nonkonformní postoje byl Ivan Martin Jirous v letech 1973–1989 několikrát trestán minulým režimem. Celkem si v kriminálech odseděl osm a půl roku, z toho čtyři roky v nejtěžší nápravné skupině ve Valdicích. Patřil k nejvýznamnějším osobnostem odporu proti komunistickému režimu a k nejdůležitějším osobnostem české kultury 2. poloviny 20. století. **(idnes/red)**

Odešel básník neklidu

Nerozlučnou příchuť Martina Jirouse byl neklid. Tento neklid aktivně vytvářel, měl ho jako životní pozici a čerpal z něj mnoho let ve své tvorbě.

Na Staroměstském náměstí v Praze se jednou konala vzpomínka na dvě zavražděné ruské novinářky. Někdo je zastřelil, protože psaly o něčem, o čem se mělo mlčet. Nachystali jsme ozvučení, pustili Vysockého a pak promluvil první řečník. Najednou ale posluchači začali ztrácet pozornost. Kolem jako by se rojilo hejno komárů. Všichni se otáčeli za mužem v dlouhém plášti a klobouku, kolem něhož kroužili další tři osoby s výrazem naprosté nechápavosti ve tváři. Rozrušení dosáhlo takové hranice, že řečník zmlknul. Můj mladší kolega se vrhnul k muži s tím, že ho odtáhne pryč. Ale po prvních slovech vysokého šedovlasého Martina Jirouse se zarazil: „Četl jsem, že se tady bude podepisovat petice na podporu ruských novinářů. Přišel jsem ji podepsat.“ „Ale co ta

vaše suite, která kolem vás pobíhá? Kdo to je?“ zeptala jsem se se zájmem. „Já nevím, to jsou kontrolori, dal jsem jim občanku, ať si s ní dělají, co chtějí, došli sem za mnou až od metra.“ Dopravní kontrolori byli skutečně naprosto zmatení. Vlastně se pokoušeli panu Jirousovi vrátit jeho občanský průkaz, ale ten si jich už v nejmenším nevšímal.

Tato ignorance a mimořádná aktivnost v jednom těle a duchu, to byla Jirousova bytostná vlastnost, která některé pobuřovala, jiné uchvacovala. První trojku z chování dostal ve čtvrté třídě. Odseděl si v kriminále osm a půl roku, ale jeho „přechýlené“ nebyly nikdy politické nebo zločinné povahy. Oficiálně padaly rozsudky za „výtržnictví“, tedy opět za vyrušování, nepatřičnost, nezvyklost a hlavně za umění. Neklid označil v jednom svém článku za podstatu uměleckého konání. Neklid prorůstá ze samého dna ve vězeňském cyklu básní, nazvaném Magorovy labutí písně. V hrozných podmínkách nej-

přísnější věznic ve Valdicích, kde psát bylo zakázáno, tvořil verše, upřímně svou trapnost (čerpal z konceptu „trapné poezie“ o generaci staršího básníka Egona Bondyho) a hluboké pokorou a religiozitou. Dokázal spojit dvě, do té doby, vzájemně si cizí polohy a vytvořit z nich intimní rozhovor se světem za mřížemi, s námi, ten rozhovor, který trvá dodnes... I když jeho tělo už tu není.

Když vypustí nás z našich cel po cestě do kostela kvete na dvoře jitrocel a fasáda se bělá ve slunci oslnivě však uvnitř chrám je tmavý

Bud' Bože milostivě k nám shovívavý

Radka Bzonková, slavistka

Básnické novinky, debutanti i klasici

VYBRANÉ TIPY NA KNIHY POEZIE, S NIMIŽ ČESKÁ NAKLADATELSTVÍ PŘIŠLA V ROCE 2011

Na pultech knihkupectví se letos objevily jubilejní výběry z děl uznávaných českých básníků i díla čerstvých debutantů. Podívejme se na několik knížek, které z toho či onoho důvodu stojí za povšimnutí.

Autoři věkem zralí, a přesto začínající

Básnické scéně se od svého vzniku v roce 2005 systematicky věnuje nakladatelství Kniha Zlín. Ačkoliv nejsilnější parketou zlínského nakladatele Marka Turni je zahraniční próza – na český trh například uvedl bestseller Simona Mawera Skleněný pokoj – nebojí se sáhnout ani po moravských básnících-debutantech.

Mezi nimi je například sedmapadesátiletý historik umění a národopisec, zlínský rodák Lubomír Filip Piperek, který letos vydal svou prvotinu nazvanou Předěly. Osobitý básník čerpá z cest do Egypta a Irska, ale hlavně z reflexe pocitů a postřehů z běžného života.

Dalším pozoruhodným debutantem ze stále nakladatelství Kniha Zlín je Zdeněk Gába. Dosud mu vyšel v roce 1999 u nakladatelství Vetus Via jen malý svazek básní nazvaný Lítost. Větší sbírku poezie, krátkých próz a aforismů pojmenovanou Dlažební kostky vydal až letos ve svých dvaasedmdesáti letech. Předtím měl ovšem na kontě mnoho vědeckých publikací a článků, je totiž celosvětově uznávaným odborníkem v oblasti geologie.

Po soukromých bibliofilských tiscích ve vlastních edicích nyní přišel se svou oficiální prvotinou i další autor – Aleš Kauer. Dosud publikoval i v časopisech, literárních periodikách a zahraničních antologiích české poezie. Sedmatřicetiletý básník a výtvarník ze Zábřehu na Moravě, který je známý scénickou prezentací své poezie, první sbírku nazval Dynamika s harmonickou osobností.

Kniha Zlína letos vydala také novinku pětadvacetiletého teplického básníka a písničkáře Jakuba Čermáka. Jeho třetí sbírka Stroboskopy je výběrem veršů a „městských příběhů“ z let 2005 až 2008. Součástí knihy je CD Přítel holubů s aktuálními, dosud nevydanými písněmi.

Pocta jubilantům

Mezi klasiky české poezie se už řadí bitovský básník Jiří Kuběna, vlastním jménem Jiří Paukert. Povoláním památkář, který působil jako kastelán na hradě Bítově, kde do dnes žije.

Kuběna patří ke generaci takzvaných

šestařicátníků, vedle Václava Havla, Věry Linhartové, Josefa Topola nebo Violy Fischerové. Nakladatelství Kniha Zlín vzdalo hold Kuběnovu životnímu jubileu a k jeho letošním pětasedmdesátinám vydalo soubor básní z mládí nazvaný Krásný rytíř na vysoké skále.

Jiří Kuběna

Kuběnova výročí si všiml také brněnský Host. Do svazku Pramen Bítova vybral básně z let 1953 až 2010. Jubilantem je i Vít Slíva, další básník působící pod křídly nakladatelství Host. K letošním šedesátinám si nadělil dárek v podobě své desáté sbírky Račí mor.

Host v roce 2011 přišel ještě s jednou básnickou sbírkou. Nese zvláštní název Krooa krooa a jejím autorem je čtyřiatřicetiletý děčínský básník a univerzitní učitel Radek Fridrich. Jméno svazku vychází z krkavčího výkřiku. Z hlasu, který se jako svědek vznáší nad severočeskou krajinou a lidskými osudy v ní. Autor se v novém díle, stejně jako v předchozích sbírkách, nechává in-

spirovat česko-německou historií, mytologií Sudet, kterou zachycuje na papíře a vdechuje jí nový život.

Vraťme se ale ke známějším jménům. Pod strohým titulem Básně se letos na pultech knihkupectví objevila dlouho očekávaná kniha dramatika a spisovatele Josefa

Topola, který svou básnickou tvorbu dosud příliš neprezentoval. Nový Topolův rozsáhlý básnický soubor, který má přes čtyři sta stran, zahrnuje verše, jež vznikaly od začátku padesátých let do konce let osmdesátých. Knihu vydalo pražské nakladatelství Viktora Stoilova Torst.

Torst v tomto roce přišel na knižní trh také s útlým výběrem z poezie Jana Zábrany. Knížka čítá pětadvacet básní a vyšla k výročí nedožitých osmdesátých narozenin básníka, prozaika, esejisty a překladatele. Svazek přináší básně napsané od počátku padesátých let až do první poloviny let osmdesátých. Výbor připravili Jan Šulc a Marie Zábránová. (pst)

Plán na zimu dnes večer připraví kapela Hm...

Pátečními hosty Mezinárodního festivalu poezie jsou letos hudebníci sdružení ve skupině Hm... Z počátku mírně proměnlivá formace vznikla v okruhu kapel Tatabojs a Oswald Scheider uprostřed devadesátých let z iniciativy zpěváka, klavíristy a kytaristy Marka Doubravy a zpívajícího hráče na housle a baskytaru Viktora Ekrtu. Zatím vydala tři alba v originálních přebalech, která zachycují neméně osobitou tvorbu.

Za nemožným názvem Hm... se skrývá muzikantská zručnost, hravost, schopnost napsat výborné písně a bez přehnané úcty zhudebnit i nedotknutelně čítankové klasiky. K základní výbavě Doubravy, Ekrtu a jejich spoluhráčů, jimž se tu říká bodky, patří též jemně vybroušený smysl pro humor, noblesa, která se dnes už pomalu nenosí a nadevším dobrý vkus.

Hm... se v rozletu nenechávají svazovat žánrovými škatulkami. Jejich nezaměnitelný styl tvoří mozaika jazzu, folku, rocku, latiny, folklorních motivů i vážné, ale takhle dohromady hlavně docela veselé hudby. Při tom si tahle parta už vytvořila rozpoznatelně charakteristický zvuk a ojedinelý výraz,

kteří ani to žánrové rozpětí nerozměnilo na drobné. Trochu záhadně to při všem vsudí drží pohromadě. Na pódiu možná těmi móresy swingových zpěváků z dávných časů, ve studiu pak bůhví čím.

První album Hm... To by mohlo být zajímavé bylo v roce 2000 ještě spíš příslibem, než definitivou, vzbudilo však pozornost hudebních novinářů a zájem posluchačů. O čtyři roky mladší Oběd přinesl už chutnou a vyváženou porci dobrých nápadů. Jestliže ústředním tématem první desky byla, dle explikace skupiny, láska, druhá kolekce řeší další závažné téma – jídlo. Odhlédneme-li však od prohlášení hudebníků, skutečnost je zajímavější. Verše Seifertovy, Wolkerovy, Ortenovy, i překlady básní Rimbaudových, či Apolinairových jsou tu provázány s texty dvorního spolupracovníka Petra Kotouše, který se skladateli Doubravou a Ekrtem tvoří autorskou páteř Hm... a do nastaveného konceptu se dokonale strefuje.

Trojici dosud vydaných titulů uzavírá Plán na zimu z roku 2008. Hm... zde opět demytizují velká témata českých klasiků Gellnera, Blatného, Zábrany, Blatného, či Nezvala.

A opět je tu zřetelný ten džentlmenský patos, jenž z rozervané Ortenovy U tebe teplo je a Zábrany Monotónní modeluje nejsilnější místa třetího alba. Závažná témata pak odlehčuje hravý Gellnerův Kuplet o ženské emancipaci a Kotoušův valčíček Sifonový bombometčík, v nichž exceluje Filip Nebřenský. Jeho kultivovaný projev ovšem kdykoli znešťví Doubrava, třeba ve vlastním textu Můj příběh: „já chci repovat v hustý repový kapele, jenže ten můj blbej kukuč vypadá tak nesměle, protože celej život hrál jsem jen folk a kántry a nevím, jak se správně říkají hip-hopový mantry...“, případně si svou polívčičku něčím ztřeštěným přihřeje Viktor Ekrt a nakonec tu a tam i bubeník Tomáš Rejholec.

Hm... se prostě umí chovat jaksepatří. I když je člověk „mrtev pro ženy, mrtev pro přátele, mrtev pro úzkost, mrtev pro mrtvé... ano, takto úplně a cele“, má chuť naplno žít. Hm... s námi hraje na rovinu. Nezavírají oči před špinou našich časů, ale nezapomínají s úsměvem akcentovat to dobré co v nás zbylo. **Karel Prokeš**

Vítězka festivalu se vrátila s divadelním představením

Vítězkou festivalu poezie v Meziříčí se v roce 2007 stala Jana Trojanová. Na „místo činu“ se letos vrátila jako host – ve čtvrtém divadelním představení.

„Jsou to už tři roky, co jsem recitovala ve Valmezu naposled. Na festival už bohužel nejezdívám, protože studuji v Praze herectví. Takže jsem ráda, že jsme se tady mohli ukázat se spolužačkou a dalšími, už profesionálními herci, s představením Experiment“, říká Jana Trojanová.

Jak vzpomínáte na Valmez? Nemyslím jen na festival, ale i na město, na lidi.

Valmez? Parta známých, kamarádů, pestré výkony, velké nervy, téměř zástavy srdce před soutěžním výkonem. Kyselica, frgály, cesty na ubytovnu se zastávkou v nonstopu, taky krásná slovenština, gongy, čísla, ale hlavně milá a vzácná setkání. Do Valmezu jsem jezdila hodně ráda. I když si celkem živě pamatuju, jak jsem po každém odrecitování řekla, že tyhle nervy nemám za potřebí a že jsem recitovala naposledy.

A jak hodnotíte úroveň Moraváku? Uspěla jste i na jiných soutěžích a tak můžete srovnávat.

Mám pocit, že je mnohdy úroveň ve Valmezu vyšší i než třeba v Poděbradech. Nevím, jak je to teď, ale před pár lety bývali na moravský festival pozváni jen ocenění čeští a slovenští recitátoři. Tedy recitátoři, kteří už na svých textech pracovali v okresním, krajském a pak celostátním kole. Mnohé výkony bych rozhodně neoznačila jako amatérské.

V čem jsou soutěže tohoto typu pro účastníky přínosné? Posouvají lidi někam dál?

To je hodně individuální. Ale myslím, že většinou ano. Slyší názor poroty, mají zpětnou vazbu od diváků v sále. Valmez má to svoje specifikum v podobě bodování - zveřejnění čísel. Sice je to mnohdy velký nervák a v případě nízkého bodování i nepříjemná záležitost, na druhé straně je to bezprostřední hodnocení recitátora, každý z porotců hodnotí zcela sám za sebe. Nemá možnost se pak nechat ovlivnit názorem jiného kolegy. To mi přijde hodně fér.

Když se podívám na Vaše aktivity, jste neuvěřitelně čínorodá. Divadlo, zpěv, hudební projekty, moderování, „porotcování“ v divadelních a recitačních soutěžích. Jak to jde všechno dohromady? Zvládáte to? A je Vám něco z toho nejbližší?

To porotcování bych teda vůbec nevytáhla. Takový Valmez bych hodnotit nechtě-

la, možná tak za dvacet let, jestli ještě posbíráám hodně zkušeností.

Takhle ve výčtu to působí šíleně, super-žena rozhodně nejsem, spousta projektů je věc nárazová. Co se týká moderování akcí – potřebuju se nějak žít. A co je mi nejbližší? Divadlo. A srdeční záležitostí je poezie. To říkám nezávisle na tom, že odpovídám do zpravodaje Moravského festivalu poezie. Tak to prostě je.

Jaké jsou Vaše další profesní plány? Čeho chcete v budoucnu dosáhnout?

Nó, tak to se uvidí. Budu končit školu, tak doufám, že zůstanu v oboru a nebudu muset jít na kasu do Tesca.

To by byla velká škoda. Ale myslím, že Vám to rozhodně nehrozí... Jak jste se vlastně

daly dohromady s Radkou Tesárkovou? A jak vzniklo divadlo Radar a představení Experiment?

Divadlo Radar je budova a funguje v něm soubor Ty-já-tr. Pro dospělé a vystudované herce máme soubor K.O. Radku znám přes kamarádku, scénářistku Janu Ozorákovou. Přišlo mi, že se ve škole nic moc neděje, tak jsem hledala varianty, kde jinde si divadlo zahrát. S Experimentem přišla Radka, je to dobrá tematika. Pro mně to je fajn zkušenost – vedle těch zakomplexovaných učitelů, uklízeček od rány, venkovských a lehce vulgárních holek jsem si mohla zahrát Eglé.

Děkuji za rozhovor. Věřím, že se ve Valmezu zase uvidíme. (pst)

Kdo je Jana Trojanová

Jana Trojanová (1985) vystudovala Pedagogickou fakultu Univerzity Hradec

Králové. V současnosti studuje v Praze herectví a moderování.

V roce 2006 a 2007 se stala laureátkou Wolkrova Prostějova. V roce 2007 zvítězila na Mezinárodním festivalu poezie ve Valašském Meziříčí. Na Poděbradských dnech poezie získala v roce 2008 Cenu nadačního fondu Františka Langera. V roce 2009 si z Poděbrad odvezla prestižní Cenu Karla Högera a letos se stala laureátkou. Zpívá v dechové hudbě Křídlovanka (Mistr Evropy 2008).

S vokálním kvintetem (Kvintetky) hostuje na koncertech jihočeské Libkovanky, pardubické Pernštejnky, Big bandu Chrudim a Tanečního a dechového orchestru ZUŠ Chrudim. Moderuje koncerty, festivaly, přehlídky, společenské akce nebo maturitní plesy; zasedá v porotách na recitačních a divadelních soutěžích.

Experiment čtyřma očima

Už dlouho jsem neviděla žádnou divadelní hru. Vcházím do dveří s programovým letáčkem a sedám si vedle svých slovenských a českých kolegů. Chvilí čekám, zatímco oni si losují svá osudová čísla, podle kterých budou dále vystupovat. Pár lidí se modlí, aby dostali to, které považují za šťastné, a jak jsem vyzozorovala, někteří neváhají a uchýlí se k černé magii (a kupodivu jim to vychází). Když je procedura u konce, přeseďme si na vyšší místa, abychom lépe viděli.

Setmí se a začíná hrát hudba. Tipuju to na Rammstein. Osvětlení odhalí minimalistickou scénu a z pozadí se ozývá hlas skryté mužské postavy. Ze začátku mi připadá až strojově škrobený, ale později pochopím, že to patří k charakteru jeho role. Děj se rozbíhá. Komorní atmosféra zesiluje apel na typické lidské vlastnosti. Občas skoro pláču smíchy a chvílemi se mlčky usmívám. Herci si svůj pobyt na jevišti zjevně užívají. Některé scény jsou možná až zbytečně roztahané, ale ani tak se nenučím. Když se Adina hádá s Eglé, jako bych viděla svého kamaráda parodujícího

ženskou uraženost. To vážně vypadá takto? Ješitnost je vážně směšná věc. Až se příště budu vztekat, vzpomenu si na tohle ironické zrcadlo.

Trpký závěr je pojat se stejnou dávkou humoru jako celá hra. Možná jsem trochu naivně doufala, že se vztahy dají zase do pořádku, ale vzhledem k tomu, že se jedná o příběh o okouzlení a lidském egu, nikoli o lásce, byly mé idealistické představy marné. Nevěrní jsou ženy mužům a muži ženám, takže se nedá určit, kdo je horší.

Skupina TY-JA-TR K.O. předvedla sic trochu amatérské, nicméně docela milé představení, které si jistě zaslouží pár pochvalných slov. Myslím si, že MFP posloužilo jako zdařilý zahajovací kousek. **Nika Reiler**

Letošní festival včera mile otevřelo divadelní představení s příhodným názvem Experiment, s nímž vystoupilo pražské divadlo TY-JA-TR. Hra, kterou již v 18. století napsal francouzský dramatik Pierre de Marivaux, se mi moc líbila. Krom atraktiv-

Na slovíčko...

Rozhovor s účastníkem

1. Kategorie, Danem Kranichem

Právě jsi odrecitoval, jak se cítíš?

V pohodě. (smích)

Jsi se svým přednesem spokojen?

No, myslím, že bych to mohl říct líp.

Proč sis vybral zrovna Raport od Fráni Šrámka?

Báseň Raport jsem si vybral proto, že jsem ji recitoval už před dvěma lety a strašně jsem to podělal, protože jsem se noc před tím hrozně opil (smích). Pil jsem do čtyř... To je jeden důvod a druhý je, že tu báseň mám strašně moc rád.

Máš rád i jiné Šrámkovy básničky?

Ani ne. Mám hodně rád Morgensterna.

Co si raději přečteš? Poezii, nebo prózu?

Co se mi dostane pod ruku, já jsem otevřený všemu.

Ty tady asi nejsi poprvé, že?

Potřetí.

Jak se ti líbí ve Valmezu a na Valašsku vůbec?

Já to tady mám moc rád, je to tady super, je tu krásně, krásné město, fajn lidi... Jezdívám sem rád.

Máš tady nějaké kamarády z předešlých ročníků?

Mám, to je právě jeden z důvodů, proč sem rád jezdím.

Jak se ti zatím líbily přednesy ostatních soutěžících?

Jo, byly tam některý fakt moc hezký. Štvalo mě, že nepustili Lukáše, protože se mi jeho báseň moc líbila

To je všechno, děkuji za rozhovor.

Nemáš zač.

Krátce jsem se ptala i návštěvnice z řad místního gymnázia, Kristýny.

Jak se ti na festivalu líbí?

Líbí, je to tady fajn. Je to něco pořádného, na úrovni. Je to jediná akce z blízkého okolí, která stojí opravdu za to.

Jsi tady letos poprvé?

Ne, já už tady byla předminulý rok. Jsem tady tak podruhé, nebo potřetí.

A ty taky recituješ, chodíš do dramataku?

Jo, jo, jo, už pár let recituju. Do dramataku jsem chtěla chodit, ale nějak to bohužel nevyšlo.

Máš tu už nějakého favorita?

Tak určitě slečna Alžbeta Jurkovičová a potom Lukáš Adam, který byl ale bohužel vyloučen.

Jako první jsem vyzpovídala slovenskou účastnici Alžbetu Jurkovičovou z Trnavy

Jsi tady poprvé?

Ne, jsem tu podruhé.

ní zápletky na téma nevěry v mezilidských vztazích, oplývalo představení lehkým humorem, který jistě zvedl všem přítomným náladu.

Komedie sledovala sblížení a rozpory čtyř lidí, kteří celý svůj dosavadní život strávili v naprostém liduprázdnu. Ve hře vystupovalo šest postav, jež byly oblečeny do jednoduchých, ale velmi vydařených kostýmů.

V průběhu jedné hodiny se nadaným mladým hercům podařilo v lehké nadsázce a ironii ukázat vratkost a nestálost lásky. Bylo znatelné, že i oni si své představení vychutnávali. Elán, který z nich vyzařoval, byl nepřehlédnutelný. Zaujalo mne také spojení klasické a moderní hudby či tanec, který skvěle oživil závěr hry. Bude pro mne potěšením, budu-li mít možnost shlédnout nějaké další představení v podání tohoto souboru. Hra čítala mnoho vtipných situací, jejichž humor se mi přímo „tretil do vkusu“. Co se ješitnosti týče, tak k mému překvapení vyšly z této komedie hůře ženy. **Tereza Volfová**

Co tě sem přivedlo a jak se ti tady líbí?

Je tady úžasná atmosféra. Všechno je tady takové uvolněné i lidi jsou tady úplně super.

Jak ses o tomto festivalu dozvěděla?

No, minulý rok mi přišel email, že je možnost se zúčastnit, tak sem tu byla minulý rok a letos jsem byla pozvaná taky.

Proč sis vybrala zrovna Haška?

Haškův humor je mi blízký. Mám ráda ironický humor, kritiku společnosti a tak dále. **Tereza Volfová**

Někdo musí být první...

...a ten, kdo si takové místo v pořadí vylosuje, z toho většinou není nijak nadšený. Letos měla „šťěstlí“ Tereza Slámová, drobná slečna s výraznými očima. Vybrala si báseň od Diane di Prima: *Noční můry*. Podařilo se mi ji odchytit a vyzpovídat těsně před jejím vystupem na pódiu.

Jsi dneska úplně první. Jak se cítíš?

Tedka jsem v pohodě, normálně bývám nervózní.

A čím to je, že nemáš trému?

Tu budu mít teprve, až tam přijdu.

Co s tebou dělá tréma? Klepe se ti hlas? Jak to zvládáš?

Ehm, někdy ano. Dokonce se mi jednou stalo, že ten text, který jsem říkala, zněl strašně afektovaně. Na to si stěžovala i porota, ale ono to bylo způsobeno tím, že jsem se klepala, protože jsem měla strach. Byla jsem nervózní, takže to nebylo proto, že bych byla afektovaná.

A jak dlouho už recituješ?

Asi čtyři roky.

A pokolikáté jsi na mfp?

Potřetí.

Proč sem jezdíš? Kvůli vítězství nebo té atmosféře?

Kvůli kamarádům, protože to je skoro jediná možnost, kdy se s nimi můžu vidět. Každý jsme z jiné části republiky.

Tvoříš i něco sama?

Když tvořím něco sama, tak to dopadne hrozně, takže recituju jenom jiné autory.

Hodláš se na přednes zaměřit i v budoucnu? Třeba si na něm vybudovat kariéru?

To moc nezáleží na mně, ale chtěla bych.

A co bylo prvotním impulsem, který tě přivedl k poezii?

Šla jsem na Wolkerův Prostějov, což je festival poezie v České republice, a v městském kole jsem recitovala Médeu. Je to monolog, po kterém ta žena zabije své děti. Tenkrát mi strašně, ale vážně strašně vynadali za to, co jsem předvedla, že to bylo hrozné. Takže jsem si na truc příští rok vzala poezii a začala se o ni více zajímat.

To znamená, že se dokážeš sama takhle „vyhecovat“?

Když se mi chce, tak ano.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně zdaru.

Ptala se Nika Reiler.

Festivalové menu

Smažený kuřecí řízek, bram. salát	65 Kč
Guláš	60 Kč
Valašská klobása	28 Kč
Párečky	22 Kč
Valašská kyselice	25 Kč
Pečivo 1ks	3 Kč

Bagety dle aktuálního výběru

Páteční a sobotní

Pátek 11. listopadu

- 09.00 M-klub – I. kolo soutěže
- 14.00 – pokračování I. kola
- 20.00 – losování II. kola
- koncert skupiny Hm...

Sobota 12. listopadu

- 09.00 M-klub – II. kolo soutěže
- 14.00 velký sál KZ – seminář s porotou
- 19.30 M-klub – vyhlášení výsledků
- přehlídka vítězů
- slavnostní zakončení 47. ročníku MFP
- společenský večer

Provozní doba

Pátek 11. listopadu

- divadelní kavárna – bar 08.00–17.00 hod.
- M-klub – soutěž 08.00–17.00 hod.
- M-klub – koncert skupiny Hm... 19.00–24.00 hod.
- šatna Divadelní kavárny 08.00–17.00 hod.
- šatna M-klubu 19.00–24.00 hod.

Sobota 12. listopadu

- Divadelní kavárna – bar 08.00–17.00 hod.
- M-klub – soutěž 08.00–03.00 hod.
- M-klub – závěrečný večer 18.30– ? hod.
- šatna Divadelní kavárny 08.00–17.00 hod.
- šatna M-klubu 18.00– ? hod.

partneři

Zpravodaj 47. Mezinárodního festivalu poezie pro účastníky festivalu vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí. Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Josef Fabián, Ondřej Smolka, Daniel Kadlec, Jan Grepl, Pavel Stojar, Nika Reiler, Tereza Volfová, Jakub Vémola.